

Олійник Агасія Фавузівна.

Є ще такі люди, які кажуть, що голодовки не було. Я ж я її пам'ятаю з самого дитинства. Як тими людьми, тільки дєрється зникне сказати. Як що я розкажу вам про своє щасливе дитинство. Я народилася в Київській області Київського району, а тепер Корсунський село Топівка. Я народилася 1920 року. Батька свого я не знаю, кого вбили ще в 1920 році. Це був гасревалюцій. Мати була 7 еліт вдовою, потім вийшла заміж за другого чоловіка. Мій другий батько у помер в 1933 році. Я ніколи того не забуду, як він закричав "Я хочу їсти" і пау-нувся по стіні і впав назавжди. А я була пухля, що навіть говорити не могла. Я ще мала братика

Я родила в колгоспі з 1930-х років, мати накла два рядки, а я один. Родила в колгоспі, годуючи свині вилку, і для тижня, готували зерно на посів, доводили збирала на буряку і картопляні машини - малотяжки, і картопляні всі праця була важка, а їсти не було що. В колгоспі випадали по 3 кг збіжжя, зносили на дві корки і зваривши в кашку кашу, носили її на поле. Як з'їли, знову випадали по 3 кг збіжжя, а як прийшли восени дистрибуція, то насі сказали, Ви своє вже взяли. На щоб заробити один трудовий день потрібна працювати два дні. За один трудовий день давали 200 грамів зерна. Мали ми і корову, потім купили теличку, потім заміли зійшли на вівцю, всі вбивали гречку. У голодовку вночі прийшли збирати податків і забрали вівцю, але ми кричали і вони віддали її назад. Ми ту вівцю доїли і заблювали бжиз. Той бжиз був з ~~трав~~ з такого складу: буряк, квас, пшеника, протина, лобода;

Братик мій мав п'ять років, ходив у ясла.
був дуже страшний: пухлий, але синій.
Весь час кригав, як ішов в ясли ті
ясла, бо там закалювали м'якою водою, а
приходив увечері, пауз у ніч і з борщу витяг
ую гуцу. Ми приходили з роботи, то вже
багали, що був у печі, бо був у сани. Нам вже
заминилося сама вода.

Весь хліб вивозили на підводах, що називали
ся „червоні валки“. Так а жила до
самой війни 49, весь час працювала в ко-
госпі і була жадна куса хліба.

Податки були великі. Садили багато ци-
були, і все віддавали за податки. Не було
коційки грошей. Були голі й босі, шовтики
були кирзові, і то тільки одні на всіх і
кудрайка. Нам нічого не привозили в магазин
з матерії, а як привези то дуже ма-
ло і не всі могли то взяти. Брод котами
всєї, не обрали. Дрова з лісу косили. Не тільки
ми мали мати так жила, так жили всі.

Там було до самої війни. Під час війни
забрали нас усіх молодих дівчат німці
на „Коттегетт“ в Німеччину. Потом ми
дали в голод. Там давали 200 грамів
хліба, і літру балаканди (супу), і літру
брюкви і давали по 5 грамів масла і
кобаси. Там усе а не була пухля, а
була суха. Всього вахсила „30 кілограм“.
Працювали в „сім'яни маті“ на заводі,
ставили грабники, ставили байраки,
працювала там 4 роки до свободи.

Потім зустріла я акуртників в хитті,
і виїхала залиши за захадника. Кривіз
мене в свою сім'ю і не жалівся, поїхала
між добі люди, працювала в колгоспі 20
років Буржего району Львівської області
село Гощівка. А тепер мола з дітьми,
приїхала до дітей у Львів Жолмокаві 8/12
Живу з дорослими розумними людьми.

Залишено зі снів

Орінтук